MIELIPIDE

Apua. Kun leivon itse jauhamistani jyvistä, niin taikina ei nouse samoin kuin ostojauhoista leipoessa. **NIMIMERKKI MIKÄ NEUVOKSI? TEKSTIVIESTIPALSTALLA**

LUKIJALTA

Suomen on otettava kunnolla velkaa ja perustettava uusia valtionyhtiöitä

Kansainvälinen talouspolitiikan trendi on ollut jo pitkään se, että valtiot luopuvat kaikista ei-strategisista yhtiöistään ennemmin tai myöhemmin. Suunta sopii erityisen hyvin mustavalkoisesti ajatteleville talousliberalisteille, mutta meidän muiden on syytä kääntää kurssi harkitsevammalle tielle.

Fanaattista myynti-intoa on perusteltu vuosikymmeniä muutamalla hataralla perusteella, jotka esitän ja kaadan.

1. Valtion tehtävä ei ole pyörittää yritystoimintaa.

Tämä argumentti osoittaa mustavalkoista käsitystä valtion roolista. Strategiset yhtiöt kuten Finnair ja Fortum tietysti pidetään, mutta niiden lisäksi valtio voi mielihyvin omistaa muitakin yrityksiä.

Kannattava yritystoiminta tuottaa omistajalleen voittoa riippumatta siitä, onko omistaja yksityinen vai julkinen taho. Kannattavalla yritystoiminnalla rahoitetaan tälläkin hetkellä suomalaisten palveluita Solidiumin kautta yli 800 miljoonalla eurolla vuodessa.

2. Suomen kannattaa myydä valtionyhtiöitään taloutensa tasapainottamiseksi.

Suomen osalta väittämä ei pidä paikkansa, sillä luottoluokituksemme ansiosta velkaraha on tällä hetkellä käytännössä ilmaista. On totta, että valtiontalouden velkaantuneisuus ylittää pelätyn 60 prosentin rajan ensi vuonna, mutta se ei itsessään uhkaa vielä valtion rahoitusasemaa eikä luottoluokitusta.

Kansainvälisesti vertaillen voidaan todeta, että luottoluokituksen tippumiseen on vielä reilusti matkaa. Luottoluokituksen määrittelyyn vaikuttavat velkamäärän lisäksi myös kansantalouden pitkän aikavälin kehitys, valtion rahoitusasema, julkisen talouden tasapaino, nykyhetken talouspolitiikka ja poliittisen järjestelmän vakaus.

Velkaantumisella pelottelu luottoluokituksen laskun uhalla on siis suurelta osin perusteetonta, sillä se on vain osa kokonaisuutta. Suurempi uhka luottoluokituksellemme on, että jatkamme nykyistä näivettävää leikkaa ja verota -linjaa, emmekä panosta rohkeasti kasvuun. Kaiken kukkuraksi hätäpäissään voidaan tehdä surkeita kauppoja – siitä meitä Kemira muistuttakoon.

3. Valtion monopoliyhtiöt vääristävät kilpailua.

Tämä mantra toimi vielä 1800-luvulla, kun kaupankäynti rajojen yli oli nykyiseen verrattuna mitätöntä. Tämän päivän yhtiöt ovat kansainvälisiä toimijoita, eikä esimerkiksi Destia saavuta valtionyhtiötaustastaan huolimatta minkäänlaista kilpailuetua, saatikka vääristä kilpailua infrahankkeiden kilpailutuksissa.

4. Valtionyhtiöt ovat pöhöttyneitä, ja toimivat tehottomasti.

Väite on liikaa yleistävä, eikä johdu ainoastaan siitä, että omistajana on valtio. Väite pitää paikkansa tiettyjen yhtiöiden kohdalla, mutta toiset valtionyhtiöistä taas toimivat ketterästi kuin mikä tahansa kasvunälkäinen pörssiyhtiö.

Tästä hyvänä esimerkkinä on Altia, joka on yritysostojen kautta kasvanut aggressiivisesti – vaikkakin taustasyynä ovat olleet tavoitteet pörssiin listautumisesta. Jos jonkin yhtiön meno ei miellytä (esimerkiksi VR), tulee valtion käyttää isännän ääntä yhtiössään, kuten pörssiyhtiöissäkin tapahtuu.

Pitkäjänteinen ja kestävä omistajuuspolitiikka on erittäin tärkeää heikossa taloustilanteessa. Sillä saataisiin parhaiten turvattua myös luottoluokituksemme erinomainen taso. Sen lisäksi valtion tulee toteuttaa vahvaa talouskasvuun tähtäävää omistajuuspolitiikkaa, jossa riskisijoituksillakin on suuri merkitys. Kohtuullinen riski pitää sallia myös nykyisille valtionyhtiöille, jotta saadaan lisää kasvua ja tuottoa.

Keskustan esittämä kasvurahasto olisi yksi erinomainen keino rakentaa parempaa ja kestävää tulevaisuuden taloutta valtion omistajuuspolitiikan keinoin.

Velanotto ei sulje hyvinvointiyhteiskuntamme päivittämistarvetta pois – yksilön, yhteisöjen ja valtion välistä tehtävien uudelleenjakoa on jatkettava, ja rakenteellisia muutoksia saatava aikaan.

Risto Lahti
puheenjohtaja
Etelä-Pohjanmaan keskustanuoret

Puun hinta

Jos metsäteollisuus maksaisi Suomessa kuitupuusta saman hinnan kuin tuontipuusta, kauppa kävisi. Tukin hintaa voisi jopa vähän pudottaa. **Abc**

Tarraongelma

Pro Agrian uusista näytetarroista jäi tärkein puuttumaan. Tarran saa irti ilman selostusta, mutta miten päin se kiinnitetään purkkiin? **Maidontuottaja**

Lisää ruiskutuksia

Suojavyöhyke rikkakasveille pellon reunassa teki nurmien ruiskutukset vuosittaisiksi. Ennen riitti kun ruiskutettiin laidasta laitaan ja vain viljapellot. **Ei nimimerkkiä**

Pakkohakkuu

Taas piti panna metsä nurin, kun kunnan konsulentti oli piirtänyt kartalle ulkoilualueen, minun metsääni! Viimeksi joku vei liito-oravan papanoita lehtometsään. **Ei nimimerkkiä**

Hyväntekeväisyyteen

Entä jos veroparatiisien raharuhtinaat palauttaisivat rahojaan hyväntekeväisyyteen. Suomessa kohteita piisaa, vaikka vanhustenhoitoon. **Pohjan Akka**

Taikina ei nouse

Apua. Kun leivon itse jauhamistani jyvistä, niin taikina ei nouse samoin kuin ostojauhoista leipoessa. **Mikä neuvoksi?**

Virhe

Ollaan menettämässä Etelä-Suomelle tärkeä 141-tuki. Hallitus on epäonnistunut asioiden hoidossa. **Viljelijä Pirkanmaalta**

Ongelmia?

Voit nimettömänä ilmoittaa eläinten huonosta kohtelusta kunnan eläinlääkärille tai eläinsuojeluvaltuutetulle. **Ei nimimerkkiä**

Lehmät kesän sisällä? Saa ilmoittaa kaikki isot pihatotkin. Lehmä ei laidunna betonilla. **Ei nimimerkkiä**

Kenen etu?

Kenen etuja ajat Jari Koskinen? Taitaa suojatyöpaikka olla EU:ssa valmiina. **Terve menoa**

VIERASKOLUMNI

Valtio-omistajuuden uusi rooli

Onko valtiolla enää roolia teollisuutemme suuressa rakennemuutoksessa vai hoitavatko markkinavoimat koko urakan? Valtion omistus on jaettu strategisiin ja ei-strategisiin omistuksiin. Toisin sanoen julkisen vallan mukana oleminen on joillakin aloilla tärkeää tai vähemmän tärkeää. Tärkeää se on erityisesti turvallisuuteen ja huoltovarmuuteen liittyvissä asioissa, samoin kuin useimmilla monopolitoimialoilla. Siellä, missä kilpailu toimii hyvin, valtion omistamien yhtiöiden roolia ei välttämättä tarvita.

Strategisia omistajuuksia ovat mielestäni myös esimerkiksi energian tuotantoon ja jakeluun liittyvät kriittiset yritystoiminnat. Samoin tähän kuuluvat muun muassa liikenteeseen ja väylien kunnossapitoon sekä kuljetuksiin liittyvät toiminnot.

Mielestäni valtiota tarvitaan edelleen ja sen roolin voi jaotella kolmeen eri kategoriaan. Ensinnäkin valtion rooli voi olla merkittävä rakennemuutoksen hidastamisessa ja uusien työpaikkojen luomisessa hiipuville mutta Suomen kannalta merkittäville aloille.

Toiseksi valtiolla voi olla tärkeä rooli uuden synnyttämisessä eli työpaikkojen luomisessa ihan uusille aloille. Näihin kahteen Keskusta on esittänyt yhdeksi ratkaisuksi kasvurahastoa, jonka pääoma saataisiin esimerkiksi Telia-Soneran omistusta myymällä ja eläkeyhtiöistä. Uusia toimijoita markkinoille ei tarvita. Rahasto voidaan synnyttää olemassa olevien toimijoiden, kuten Teollisuussijoituksen ja Finnveran Averan sisään. Kysymys on resurssien merkittävästä kasvattamisesta.

Valtio ei voi valita voittajia, sen vuoksi jokainen yhteiskunnan euro tarvitsee rinnalleen yksityisen euron. Nämä kaksi yhdessä antavat vipuvaikutuksen muun rahoituksen järjestymiseen. Tavoitteena olisi synnyttää vaikkapa tuhanteen yritykseen kahden Nokian verran uusia työpaikkoja. Työpaikkoja syntyisi rahoituksen pullonkaulan helpotuttua sekä olemassa oleviin että uusiin yrityksiin.

Kolmanneksi valtio ei voi väistää vastuutaan valtion perusinfrastruktuurin kuten lentokenttiin, rautateihin, tiestöön ja vesiväyliin liittyvissä toiminnoissa. Tähän Keskusta on esittänyt Valtion Infra Oy:n perustamista. Se voisi rahoittaa esimerkiksi suurimpia valtion väylä- ja rakennusinvestointihankkeita. Erona budjettirahoitukseen on suurten investointien ajoittaminen budjettiin pidemmälle aikavälille.

Infra Oy:n osaksi pitäisi hakea myös muita tulolähteitä, jotka tulisivat valtion budjetin ulkopuolelta. Tällainen voisi olla esimerkiksi Fortumin omistamat sähköverkot, joita se on nyt myymässä. Valtion Infra Oy saisi niistä kohtuullisen hyvää tuottoa ja huoltovarmuuden sekä turvallisuuden kannalta elintärkeiden sähköverkkojen omistus saataisiin pidettyä suomalaisissa käsissä ja valtion enemmistöomistuksessa. Sähköverkot on lainsäädännöllä suojattu alueellisiksi monopoleiksi eikä sellaisia saisi koskaan päästää markkinavoimien temmellyskentäksi.

Infra Oy:n rahoitukseen voisi lanseerata kansanobligaation, jolle saataisiin hieman pankkikorkoa korkeampi tuotto. Tämä auttaisi saamaan osan laiskana pankkitileillä makaavasta yksityisvarallisuudesta yhteisten hankkeiden rahoittamiseen. Myös eläkeyhtiöille Infra Oy olisi mielenkiintoinen sijoituskohde ja valtion osuus voisi tulla esimerkiksi osittain ei-strategisten pörssiyhtiöiden myyntituloista. Infra Oy:n perustamisella saisimme vauhtia investointeihin.

JUHA SIPILÄ on kansanedustaja ja keskustan puheenjohtaja.
juha.sipila@eduskunta.fi

Katson maalaismaisemaa ja ymmärrän

Vietimme taas syyskuussa perinteisiä rakennusperintöpäiviä. Tavoitteena on lisätä tietoa kulttuuriperinnön monimuotoisuudesta. Tämä yleiseurooppalainen tapahtuma nosti tällä kertaa esille rakennusten uusiokäytön. Rakennus elää ja sillä voi elinkaarensa aikana olla monta käyttötarkoitusta.

Muutos ei kuitenkaan ole yksinkertainen asia. Moni kohde taistelee olemassaolostaan viranomaismääräysten viidakossa. Kulttuurihistorialliset arvot ovat usein enemmän haitta kuin etu. Joskus tuntuu, että järjen käyttö on kielletty.

Aitoa ja alkuperäistä on opittu arvostamaan. Luonto ja kaikki siihen liittyvät on taas muodissa.

Kaavoituksella on pyritty suojelemaan vanhoja maisemakokonaisuuksia. Kuten vanhat harmaakivikirkot ovat tunnistettavissa päätykolmiostaan omalle seudulleen tyypillisinä, myös maisemat ovat tunnistettavissa: pohjalainen lakeus, hämäläinen rehevä vaihtelevuus, saariston kalliot mäntyineen ja vakkasuomalainen merenpohja lahdenpoukamineen. Muutokset näkyvät myös näissä maisemissa.

Ei aikaakaan, kun tämän lehden palstalla ikävöitiin perinteisiä heinäseipäitä pellolle valkoisten paalien sijaan. Mutta eikö kukaan kaipaa perinteistä maaseudun rakennustyyppiä, joka istuu maisemaan kuin nyrkki silmään?

Maaseutua kaavoitetaan vilkkaasti tonttimaaksi ja rakennuksia nousee kuin sieniä sateella niin keskelle peltoa kuin pellon laidallekin metsän reunaan. Mutta millaisia rakennuksia? Valmiita talopaketteja, joita ei ole tarkoitettu perinnemaisemaan. Tervehdin ilolla sitä arkkitehtiä, joka keksi muokata perinteisen pohjalaisen talon valmispaketiksi. Talotyyppiä ei kuitenkaan pidä pystyttää minne tahansa oman reviirinsä ulkopuolelle. Näissä asioissa paikallisen rakennusvalvontaviranomaisen tulisi ymmärtää ympäristön merkitys, mittakaava ja maiseman arvostatus varsinkin silloin, jos ao. alueen maisemakokonaisuuksia on jo yleisellä tasolla pyritty suojelemaan.

Kun katson perinteistä vakkasuomalaista maisemaa, tiedän olevani meren pohjalla. Ympärillä on upeita lahden poukamia ja siellä täällä kohoaa entisiä saaria mäntyineen. Ymmärrän, miten onnellinen on hän, joka haluaa jakaa tämän kokemuksen. Monet maatilat ovat säilyneet uusiokäytössä. Tilalle on tullut hevostalleja ja erilaisia puoteja keskellä ei mitään. Se kaikki kertoo kulttuuriperinnön monimuotoisuudesta ja jatkuvuudesta.

Tarja Tuulikki Laaksonen
fil.tri
Tampere

MARKKU VUORIKARI

Kirjoittaja toivoo rakennusperinteen säilyvän. Turengin asema on entisöity ravintolaksi.

VIIKON KYSYMYS

Vietätkö lihatonta lokakuuta?

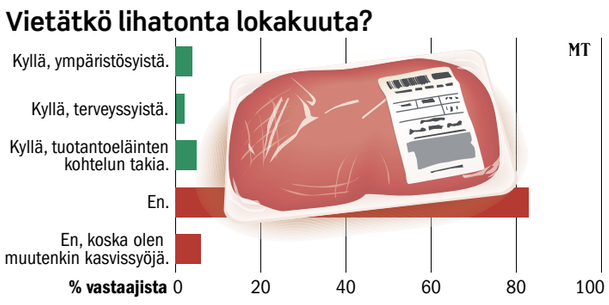

Kunnon tukkimetsää jatkossa entistä vähemmän

Uusi metsälaki tulee ja tuo monia merkittäviä uudistuksia metsänkäsittelyyn. Käydyssä laajassa keskustelussa on yleensä nähty myönteisenä metsänomistajan oman harkintavallan ja vaihtoehtojen lisääntyminen.

Uudistuskypsyyden järeys- ja ikärajojen poistuminen on erittäin suuri periaatteellinen muutos. Koska metsiemme vuotuinen kasvu ylittää selvästi hakkuut niin katsotaan, että uudistamisen ajankohta voi jäädä metsänomistajan harkintaan.

Ajatellaan, että tukin ja kuitupuun hintasuhteet pitävät huolen siitä, että keski-ikäisiä metsiä uudistetaan vain poikkeustapauksissa.

Korkea tukin osuus ratkaisee metsänkasvatuksen taloudellisen tuloksen. Hallituksen esityksessä (HE 75/2013) arvioidaan, että uudistus ei vaikuta merkittävästi kiertoaikoihin. Vaikutukset voivat kuitenkin olla erilaisia maan eri osissa ja eri omistajaryhmien metsissä.

Eteläisen Suomen keskimäärin pitkään hoidetuissa metsissä, joiden ikärakenne on kohtuullisen tasainen ei tapahtune merkittävää muutosta. Siellä jo nyt kiertoajat ovat lyhyitä verrattuna Pohjois-Suomeen. Yksityismetsien omistajien moninaiset tavoitteet johtavat siihen, että keskimäärin uudistaminen ei nopeutune. Valtion ja yhtiöiden talousmetsien uudistamisajankohdat on jo nyt niin hyvin optimoitu, että muutokset ovat pieniä.

Pohjois-Suomen valtionmetsissä tilanne on toinen. Uudistuskypsiä luontaisesti syntyneitä talousmetsiä on vähän, koska 1960-luvulta lähtien tehtiin laajoja uudistushakkuita ja 1980-luvulta lähtien arvokkaimmat vanhat metsät on suojeltu.

Lähivuosikymmenien hakkuumahdollisuudet riippuvat pääosin 1950-luvun jälkeen syntyneiden alusta asti hoidettujen ja suurelta osin viljeltyjen metsien kehityksestä. Nuoria ja keski-ikäisiä metsiä on paljon ja niiden kasvu on hyvä. Varsinkin istutusmänniköiden kehitys on ollut yllättävän nopeaa ja tukkipuun mitat voidaan saavuttaa jo 50 vuoden iässä.

Harvennushakkuiden tarve ja mahdollisuus on suuri mutta valitettavasti nettotulo niistä on alhainen, koska sen ratkaisee tukin osuus. Tukkipuun koon saavuttamisen jälkeen suhteellinen arvokasvu pienenee nopeasti, koska lisäjäreydestä ei yleensä makseta.

Valtion metsien jatkuvasti tiukentuvat tulostavoitteet, johtavat siihen, että ”Metsähallitus hakee lisää tehoja hupenevista hehtaareista” (MT 02.10.). Hakkuumääriä voidaan varovaisesti lisätä mutta tukin osuuden ja kokonaismäärän nostaminen vaatii aikaa.

Tulospaineiden kanssa kamppaileva yhtiöitettävä Metsähallituksen metsätalous tulee pakosta hyödyntämään uudistuskypsyysrajojen poistumisen. Tukkia on saatava eikä ole aikaa odottaa tukkisadon maksimiarvon saavuttamista. Keskimääräinen kiertoaika voi lyhentyä Pohjois-Suomessa pari kymmentä vuotta. Keskiläpimitoissa suhteellinen muutos on pienempi.

Tämä ennakoitavissa oleva ja osin menossa oleva kehitys johtaa siihen, että monilla seuduilla ei enää talousmetsissä laajoilla alueilla ole eikä lähivuosikymmeninä tule ”kunnon varttunutta tukkimetsää”, mihin tarvitaan Pohjois-Suomessa vähintään noin 25 senttimetrin keskiläpimitta ja 100 vuoden tasoa oleva kiertoaika.

> »Uudistuskypsät metsät voivat vähentyä nopeasti joiltakin jopa kuntien kokoluokkaa olevilta alueilta.«
> **PERTTI VEIJOLA**

Männiköissä uudistettavien metsien nuorentumisen vaikutus talousmetsän maisemaan on merkittävä mutta kuusikoissa pienempi. Selvästi alle 100-vuotias tukkikokoinen istutusmänty on ulkonäöltään aivan erilainen kuin perinteinen tukkipuu.

Uudistuskypsät metsät voivat vähentyä nopeasti joiltakin jopa kuntien kokoluokkaa olevilta alueilta. Mitä pienemmän maantieteellisen alueen puitteissa toteutetaan puuntuotannollista kestävyyttä säilyttäen riittävä uudistuskypsien metsien osuus sitä edullisempaa se on metsien monikäytölle.

Uudistuskypsyyden virallisten normien poistuessa kasvaa metsänomistajien vastuu ja suurmetsätalouden harjoittajien kuten Metsähallituksen metsätalousyhtiön tulee pystyä toteuttamaan talousmetsissä ekologinen ja monikäytöllinen kestävyys, vaikka lisää tehoja haetaankin.

Pertti Veijola
maatalous- ja metsätieteiden tohtori
Oulu

Riista maistuu lokakuussa

Ylivoimainen enemmistö viikon kysymykseen vastanneista ei innostunut viettämään lihatonta lokakuuta.

Jahtikausi tuo ruokapöytään riistan makua, eikä lihansyöntiä muutenkaan nähdä ongelmana. Päinvastoin, moni lukija liputtaa jo elinkeinonsa vuoksi kotimaisen lihan puolesta.

”Riistakausi parhaillaan, ei nyt ainakaan paastota lihansyönnistä! Ja kohtuudella kaikkea ja milloin vaan. Kyllä meillä syödään muutakin lihaa kuin metsästä saatavaa: Nauta, possu ja kanat käy aina ja tuovat vaihtelua ruokapöytään. Tuottajana tiedän miten tuotantoa valvotaan ja kyllä se on pieni osa tuottajista, jotka siellä otsikoissa on, ei pidä mennä yleistämään”, pöllö toteaa.

”Turhaa vouhotusta, eilen jänispaisti ja hirvilihapullat OK”, Nimetön kuittaa.

Etiikkaa ja terveyssyitä

Harrikkakuski pohtii lihantuotannon oikeellisuutta:

”En näe lihansyöntiä mitenkään eettisesti vääränä. Jos kuitenkin lihaa tuotetaan sellaisella ravinnolla, joka käy suoraan ihmiselle ravinnoksi, lihan tuotantoa voi kyseenalaistaa.”

”Siipikarjantuotantoon liittyy kestämättömiä epäkohtia, joita en maatilalla kanoja kasvattaneena voi hyväksyä. Liian nopea kasvu aiheuttaa kinnernivel- ja sydänvikoja”, kirjoittaa Tarja.

Ruispuuron syöjä on ollut laktovegetaristi 25 vuotta, mutta ei paheksu kohtuullista lihansyöntiä.

”Terveysasiantuntijat ovat sitä mieltä, että suomalaiset syövät liikaa punaista lihaa. Oma terveyteni koheni aloitettuani pääosin kasvispitoisen ravinnon käytön. Siihen asti olin ollut lihan suurkuluttaja. Verenpaine ja veren sokeriarvot olivat koholla ja painoa oli 10 kg liikaa.”

Jos aloittaisin lihansyönnin, käyttäisin luomulihaa ja riistaa.

Ajattelen lihan välttämisessä myös ympäristöä. Kuluttaahan lihan tuotanto monin verroin energiaa verrattuna kasvisruokaan edellyttäen, että syö mahdollisimman lähellä tuotettuja ja sesonkikasviksia. Itse viljelen juurekset, hedelmät ja osan marjoista omalla tontilla sekä kerään sienet ja marjat metsästä”, hän kertoo.

Nyt kysymme liikunnasta

Suomalaiset istuvat liikaa. Aikuisväestö on paikoillaan jopa 80 prosenttia valveillaoloajastaan.

Kuinka sinä pidät huolta fyysisestä kunnostasi? Vastaa viikon kysymykseen osoitteessa *www.maaseuduntulevaisuus.fi*.

SUVI NIEMI

Metsänhoitomaksut erilleen

Nyt kun metsänomistajat saavat itse päättää, maksavatko he metsänhoitoyhdistyksen jäsenmaksun vai eivät, niin olisipa kiva saada maksulaput eriteltyinä. Metsänhoitoyhdistyksissä on todella suuria eroja. Moni metsänomistaja käyttää usean metsänhoitoyhdistyksen palveluita, mutta verohallinnon lähettämän maksulapun kanssa ei ole voinut valita.

Nyt toivon sitä, että jokainen yhdistys lähettäisi oman maksulappunsa.

Meillä on perheessä kokemusta siitä, miten Y:n kunnassa yhdistys ei tee mitään, vaikka metsänhoitosuunnitelma on.

Mitään palautetta ei yhteydenottoihin tule. Puunmyynti onnistui vasta kun otin itse Metsäliittoon yhteyttä.

K:n kunnassa yhdistys lähetti metsurin taimikonhoitoon, vaikka omistajana en ollut sitä tilannut! Lasku kyllä tuli.

Mitään näin kummallista en ole kokenut: metsuri peuhaa minun metsässäni tilaamatta ja minun tietämättäni! Taimikonhoito sujui kyllä hyvin, mutta eikö metsänomistajalta olisi voinut edes kysyä asiasta?

V:n kunnassa yritys on kova, mutta kun toimistossa väki vaihtuu, niin tulos on mitä sattuu.

Puukauppa ei toteudu eikä metsänhoitosuunnitelman mukaista nuoren metsän hoitoa saada aikaan.

Iloinen yllätys onkin Etelä-Pohjanmaa, jossa Alavuden metsänhoitoyhdistys on toiminut kuin unelma: kaikkiin viesteihin on vastattu, puuta on myyty ja ojitustöitä sekä taimikonhoitoa on tehty.

Selvää lienee, ettemme enää halua kuulua kahteen edellä mainittuun yhdistykseen mutta V:n kunnan ja Alavuden yhdistys ovat yhä luottamuksemme arvoisia.

Juoksutyttö & Mutsi

Syksy

Muuttui ruskeaksi lehti koivun,
tuli syksy, pitkät pimeät illat.
Kesän viimeisiä aikoja eletään.
Ihmeellistä kierto vuosien,
toistuu vuodenajat,
elää ihminen.
Melkein samaa rataa luulee
kulkevansa,
mutta näin se ole ei.
Kahta samanlaista kesää tule ei.

Heino Pasanen
Polvijärvi